

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus Tres spirituales

Arias, Francisco

Coloniae, 1615

8. Exemplis ostenditur naturam corruptam per mortificationem reparari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48767)

CAPVT VIII.

*Exemplis ostenditur naturam corruptam
neficio mortificationis re-
parari.*

ET si innumeris Sanctorum
emplis demonstrari possit
neficio mortificationis
nis naturam ad pristinam integritatem
quam in statu innocentiae habuit
dammodo reuocari, tamen breui
studio, praecipua tantum quaedam
facilis coniectura sit de reliquo,
memorabimus. Neq; id eò faciemus
absterreamus homines à virtutis
dio, si videant se neque ad tantam
fectionem attigisse; nec tantis
viribus, vt sperent se posse ad illam
limare; vel etiã vt authores simus
quibus tentandi, quod omnem eorum
excedit facultatem: sed vt intelligatur
quanta sit mortificationis diuinae
tia sultae efficacitas, quamque miratur
Deus per vtramque operatus sit in
sanctis; expensaque diuina bonitas
quae in eiusmodi operibus gratia
cescit magis, quam in operibus natu-
amplius excitetur ad Deum O. M. re-
pectore amandum & colendum: ac praeterea,
vt mortificandi studium accipiatur

in ijs, quæ conuenienter suis viribus poterit auxiliante Dei gratia præstare: nunquam enim, vt postea docebimus, cum agendum erit de discretione, v' sur-

*In hoc tra-
par. 3.*

pandæ sunt pœnitentiæ vel mortificationes quæ nostras vires excedant. Nos quidem poterimus ex horum exemplorum commemoratione occasionem capere humiliandi nos, dum animaduertimus quàm longè absumus à perfectione Sanctorum: quæ res non exiguam nobis afferre potest vtilitatem. Quæ enim fragilitas nostra est, admodum procliuēs sumus, si vel minimum opus bonum exerceamus, aut duriorē pœnitentiā assumamus, vt magnificè de nobis sentiamus, & tantum non sanctuli videamur. Deinde B. Basilius optimam rationem & viam oppugnandæ superbiæ, & acquirendæ humilitatis esse affirmat, si oculos conijciamus in virtutes eorum qui nobis sunt meliores. hac enim consideratione efficitur, vt de nobis submissè sentiamus, & in notitiā clariorem veniamus heroicarum virtutum quibus sancti nobis præluxerunt.

In iustitiæ igitur originalis statu, quamuis homo diuina visione non fruere-
tur, vt diximus, magnam tamē &

L 2

cla

claram Dei nactus erat notitiam, &
 que constātem & continuam, eō q̄
 nulla res posset eam impedire. Au-
 mus exempla eorum, qui bene-
 mortificationis eō peruenēre. Theo-
 retus Cyri, Episcopus de sancto
 Polychronio sic scribit, mortifica-
 se, inquit, aspero cilicio, viliq̄e &
 lius pretij vestitu; tamq̄e inope-
 tam agebat vt nec necessarium qu-
 semper haberet nutrimentum, et
 etem totam vigil in precibus stans
 fumebat. Ad augendam autem ma-
 ficationem habebat in cella inge-
 truncum ē quercu, (quem fatetur Da-
 doretus se ambabus manibus vit-
 tuisse tollere) hunc noctu diuque
 nebat humeris, & sic in oratione
 stebat. Paupertatem tanto studio
 luit, vt existimaret quouis regno
 gis expetendam. His alijsq̄e idē
 exercitijs in extremam vsque etate
 vsurpatis, ad tantam Dei notitiam
 continuamq̄e rerum diuinarum
 moriam peruenit, vt mentem à
 templatione earum diuellere non po-
 set. Quare & cum ijs, qui ad ipsum
 inde ventitabant, paucis differens,
 poterat in animum inducere, vt cog-
 rationem à coelis deduceret.

*In hist. re-
 lig. 6. 24.*

Palladius quoque Cappadociæ Episcopus scribit Macarium Alexandrinum mortificandi sui causa toto septennio nihil præter cruda olera vel legumina humectata sumpsisse, totis viginti diebus & noctibus tectum non ingressum ut somnum vinceret, cum interdiu quidem æstu arderet, noctu verò algore rigeret. Deinde, cum aliquando ei molestiam exhibuisset spiritus fornicationis, nudum sex menses sedisse in palude Scetes, quæ est in vasta solitudine, & à culicibus, quæ magnitudine æquant vespas toto corpore ita demorsum, ut videretur leprosus.

*In hist. La-
siaca, c. 20.*

Adde, eum ad humiliandum se solum duorum modiorum sportam arena plenam humeris impositam per totam solitudinem deportare. His alijsque exercitationibus corporis tantam apud Deum promeruit gratiam, & ad tam sublimem & constantem peruenit Dei cognitionem, ut sæpè noctem cum die in solius diuinitatis continuaret contemplatione.

Habebat deinde homo in hoc staturationem rectissimam, Deo in omnibus usque ad eum subiectam & morigeram, ut quamdiu in eo versabatur, nulla in re potuerit diuinæ repugnare vo-

luntati. Et hanc quoque rectitudinem
operâ mortificationis sancti quidam
secuti fuere. Simeon Metaphrasticus
narrat gloriosum martyrem, Simeonem
num, contemptis omnibus mundi opibus
& in egenos erogatis, tanto in Deum
more exarsisse, ut flagrantem gratiam
secutione sponte se obtulerit Ethnicorum
iudicibus, qui in Christianos laqueabantur,
existimans id diuinæ voluntatis
magis esse consentaneum. Quod
crudis neruis mox corpus eius dilacerarunt,
deinde trabi appensum fecerunt
laniârunt unguibus, os faxis contulerunt
dentibus euulserunt. Hinc è ligno deponitur
tum deducunt in altum murum, circum
busque lapidibus maximis colloca-
dibus eius alligatis, fune cinctum è
ro demittunt, ut lapidum pondere
uulsis membris violenter abrumperent
animam. Verum sanctus ille mentis
sic habebat in Deo defixam, ut hæc
que tormenta, quibus per aliquod
fuit excarnificatus, ne puncto quidem
temporis eum à voluntate diuina
pararint, imò gaudebat & exultabat
illis, quia sciebat id diuinæ placere
iestati. Vnde & in acerbissimis cruciatibus
fatebatur nullum se malum
formidare, nisi solum peccatum, tot

Sur. in Sept.

mēta autem se summoperè amare, eo q̄
 coniūctissimam ipsum redderent Chri-
 sto. Agnoscens quoque hanc volunta-
 tis suæ rectitudinem esse à Christo, gra-
 tias ei agebat dicens cum Psalmista. *Gratias ago Domine, quod docuisti me ad præ-*
lium, & pesuisti ut arcum æreum brachia
mea. Quæ verò maior voluntaris recti-
tudo, quæ maior submissio excogitari
posset in homine mortali?

Psal. 170.

Beata Catharina Bononiensis, ut se
 mortificaret in contemptu sui, & ab o-
 mnibus vilipenderetur, non solum
 coram Confessario, sed etiam publicè
 sua peccata confitebatur, & manu sua
 conscripta relinquebat. Diu in oratione
 brachijs in formam crucis protensis
 persistebat. Aliarum religiosarum vir-
 tutes omnes imitabatur, & licet plus o-
 mnibus se in ijs exerceret, tamen om-
 nium vilissimā se reputabat. Voluntatē
 suā frangebatur obsequendo summa pro-
 pteritudo in omnibus. Lætabatur iniu-
 rijs, optabatq; asperè & durè se à sua Su-
 periore tractari, & grauiora quæque sibi
 imponi. Experta enim utilitates, quæ
 inde manabant, dicebat, Omnem qui-
 dem obedientiam in rebus licitis esse
 bonam & fructuosam, sed optimam sa-
 luberrimāq; esse, quando aliquid arduū

In lib. ab ip̄a

sa scripto.

& in Chron.

Franc. sc. p.

l. 4. c. 33.

Alex Hal.
p. 4. q. 68.
p. 1. a. 6.

moroso vultu à superiore imper
 Hoc genere mortificationis tant
 voluntatis rectitudinem consecrat
 & tantum amoris diuini robur, v
 obtemperandum diuinæ voluntat
 rata esset non solum omnes mundi
 etiam ipsius inferni cruciatus perfer
 si fieri posset. Atque vt desiderabat
 etiam à Deo toto pectore efflagitab
 inde maior Deo gloria, suæque a
 profectus resultaret, etiam horribil
 res pœnas sustinere, non quoad
 pam, quam maximè oderat & horre
 sed quoad acerbiter cruciatus.

Theo. p. 1.
q. 6.

Præterea in hoc innocentia
 homo carebat perturbatione iræ &
 stitiæ, nec enim mala illa habebat, q
 bus passiones excitantur. Hoc licet
 mirabile videatur, tamen aliud ma
 ri admiratione dignum beneficio mo
 tificationis Dei gratia adiutæ hom
 aliquando consequitur, vt licet obr
 grauissimis calamitatibus, tamē nul
 tristitiæ, vel iræ affectione tangant
 Ait THEODORETUS quendam
 hominem sanctum nomine Eusebium
 consuësse se mortificare gestando cir
 gulum ferreum circa lumbos, & ocul
 in terram abijciendo, vt nullam ex
 spectu cælorum vel camporum capere
 volu

voluptatem. Hoc mortificandi studio, ad frangendas cupiditates suscepto, tantam meruit à Deo animi mansuetudinem, vt nullis iniurijs licet maximis ad iram accenderetur, sed velut benedictiones exciperet. Etsi solitudinis amans esset, cessit tamen, & captus retribus caritatis suscepit curam gregis, non multis rebus ad docendum opus habens. Cùm autem externi quidam ad eum audiendum (inter quos erat Theodoretus) conuenissent, Publius quidam sacerdos interuenit aduersus Eusebium vociferans, & commune damnum nominans illam leuitatē, & omnibus perniciem adferre dicens eius mansuetudinem, amentiam quoq;, non modestiam vocans summam eius Philosophiam. At ille habens animam veluti adamantinam, nec vultum his iniurijs mutans, nec sermonem institutum dimittens, leni voce, & verbis serenitatem animi significantibus senem dimisit, rogans eum, vt eorum quæ vellet curam gereret. Quo digresso, rursus ad præsentem hospites, eadem tranquillitate, qua ante, sermonem conuertit; ac si nullo maledicto lacessitus fuisset.

S. Edmundus Cantuariensis Archiepiscopus, vt legimus in eius vita à grauius

L 5

uibus

uibus auctoribus cōscripta, adhuc
 lescensulus mortificabat se gestādo
 licium, & ieiunando, idque crebro
 pane & aqua. Grādiior autem factus
 na ex fetis equinis consuta, astringe
 lumbos, caligis vtebatur cilicinis,
 carnibus, nec piscibus vescebat, sed
 pane, vilique cibo contentus, sicim
 usque tolerabat, nonnunquam ut
 dirumperentur, ad quietem nocturnam
 capiendam, nec lodicibus, nec stragulis
 nec puluino vtebatur. Sed proprijs tu
 rium vestibus tectus alicubi confide
 idque per totos triginta annos fecit.
 uectus deinde ad Archiepiscopatum
 hil ab hac seueritate mortificandi
 traxit, imò eam potius auxit, tantum
 à Deo donum omnes animi perturb
 tiones temperandi & subigendi con
 cutus est, ut cum sæpenumero graui
 mis afficeretur iniurijs & probrijs à
 pluribus, atque etiam ab ipso Rege, &
 suæ Ecclesiæ canonicis, nulla ira concu
 taretur, nullo moerore tabesceret, sed
 potius ex intimis animi præcordijs ex
 ultaret, ipsiisque calumniatoribus tan
 comiter & affabiliter rationem facto
 rum suorum redderet, ac si eximio ali
 quo beneficio ab illis donatus fuisset.